

og for sig, forekommer det mig, intet med Grundlovens § 3 at gøre, hvor der er Tale om den evangelisk-lutherske Folkekirke. Den athanasianske Bekendelse er ikke en Bekendelse, der er ejendommelig for den evangelisk-lutherske Kirke, ogsaa andre Kirkesamfund have den med i deres Symbolskrætte. Nej, skulde det ærede Medlem nævne noget i saa Henseende, skulde det ikke have været den athanasianske, men den augsburgske Bekendelse, han skulde have fremhævet. Hele denne Fremhævelse af den athanasianske Bekendelse til Skræk og Advarsel kan man derfor ganske roligt lade ligge. Det ærede Medlem, som er Ordfører for Flertallet her i Tinget (Moltesen), har allerede givet et tilstrækkelig klart Svar derpaa, saa der er ingen Grund for mig til at dvæle derved. I det Svar, som den ærede Ordfører gav, anførte han den gamle Bekendelse, Concordieformelen. Den Bestemmelse, man der har, er netop den samme Fortolkning, man har den Dag i Dag, og som har fundet sit Udtryk nu sidst i det Forslag til et ændret Præsteløfte, som er kommet fra vore Biskopper. Man er netop stadig i Praksis gaaet ud fra, at de gamle Læresymboler staa som Milepæle, som Vidnesbyrd om, hvordan man i sin Tid har forstaaet den hellige Skrift, men det er ingenlunde saa, at Præsterne skulde være bundne til de enkelte Bestemmelser deri, og for at det kan staa klart, er det, at man er kommen frem med et ændret Forslag til et Præsteløfte.

Men skulde vi lovgive, maa vi lovgive paa Grundlovens Grund; ville vi ikke lovgive paa Grundlovens Grund, maa vi forandre Grundloven. Det kan ikke nytte, at man siger, saaledes som det blev sagt af et æret Medlem, at det kan være, at vi om nogle faa Aar slet ikke have det evangelisk-lutherske mere, saa er der noget helt andet. Ja, det kan tænkes, at Folk helt kunne forandre sig, men saa maa vi ogsaa forandre Grundloven, thi man kan ikke blive staaende ved Grundloven og saa hævde noget, der er ganske og aldeles modsat Grundloven, saa megen Ærbødighed for Lov og Ret mener jeg dog, man bør have.

Kunde det virkelig lykkes i Aar at komme til Ende med denne Sag, der har været sat i Bevægelse saa tidt og mange

Gange, tror jeg, der vilde være naaet et stort Fremskridt. Det er aldeles utvivlsomt Begyndelsen til en videregaaende Lovgivning paa det kirkelige Omraade. Jeg tror, at hvis de Herrer oppe i Landstinget, som holde paa, at man saa at sige skal have, om ikke alt paa een Gang, saa dog i alt Fald en hel Del ønskelige Ting: Biskopvalg, Provstevalg, kirkelig Retspleje og forskelligt andet, skulde naa frem dertil, maa de være villige til at hjælpe til, at vi kunne faa begyndt ved at faa gennemført en Lov om Menighedsraad. Faa vi først den gennemført, vil det andet komme af sig selv.

Foruden de Love, jeg har nævnt, ønsker jeg endnu en Ting, og det er en Dissenterlov, hvorved Dissentere bleve, borgerlig set, i økonomisk Henseende, saaligestillede som muligt med Folkekirken Medlemmer, thi det, vi skulde stræbe efter, er, at ingen skal borgerlig forurettes, men at man paa den anden Side ikke sammenblander de mest uensartede Ting, saaledes at den ene Part indenfor det samme Kirkesamfund siger lige det modsatte af det, den anden Part siger.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Under Mødet har jeg fra Landstingets Formand modtaget Meddelelse om, at Landstinget i Dag har vedtaget

Forslag til Lov om Anvendelse af hidtil gældende Maal og Vægt ved Vin- og Spirituosa-Handel efter 1. April 1912,

med Anmodning om, at Forslaget maa blive forelagt her i Folketinget. Dette sker herved. Eksemplarer af Forslaget ville blive omdelte.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden:

1) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Statsstøtte til tuberkuløses Sygebehandling.